

maal, det er et Spørgsmaal, der opstaaer ved hvert andet, tredie Bo, som hører til de mere formuende. Nu forekommer det mig, at det følger af Udvalgets § 2, saaledes som denne Paragraph er redigeret, at denne Forbudspaategning, der bliver at meddele paa disse til Sikkerhed for Børnens Arvelodder indtagne Obligationer, skulde meddeles af den samme Mand, som det er foreslaaet skal meddele Forbudspaategningen paa Overformynderiets Activer i Almindelighed, nemlig den ved Overformynderiet ansatte Revisor. Hvis dette nu er Meningen, er det aabenbart, at det ikke gaaer an; det vilde være for vidtløftigt og aldeles unødvendigt at sende disse Obligationer ind til denne Revisor, for at faae denne Paategning af ham, hvorpaa han skulde sende dem tilbage, for at de derefter kunne blive udeliveredede til Børgen eller Cierne, forsynede med Paategningen. Dette vil være en ikke ubetydelig Ueilighed, hvorimod Skifteforvalteren med et Par Linier meget godt kan afgjøre dette, idet han kan paatægge de Ord: denne Obligation tjener som Sikkerhed for disse bestemte Arvelodder, saaledes at der ikke kan disponeres over Obligationen, før de Arvelodder, til Sikkerhed for hvilke Obligationen skal tjene, ere udbetalte. Dette er en overordentlig simpel Ting, hvis Udførelse ikke kan besvære Skifteforvalteren. Efterat en saadan Paategning er steet af Skifteforvalteren, kan Obligationen overleveres til Børgen eller Udlags-Debitor, efter som man bliver enig om. — Dernæst er der en anden Forantring, som jeg har tilladt mig at foreslaae og som angaaer Afbetalingen paa de udlagte Arvelodder. Udvalgets § 2 gaaer ud paa, at Afdragene skulle stee til Overformynderiet. Dette er ganske rigtigt; det er Overformynderiet, som skal modtage disse Penge, men hvorledes vil Sagen stille sig i det virkelige Liv. Det er aabenbart, at det ikke er tilstrækkeligt, at Børgen affatter en Indberetning til Overformynderiet, og at det i den Indberetning hedder, at paa det og det Skifte er der udlagt de og de Portioner, de og de Arvelodder, og at der er steet de og de Afdrag til det og det Beløb, som indsendes til Overformynderiet. Saaledes kan det ikke gaae, Overformynderiet vil kræve, og det vil være

nødvendigt for Overformynderiet med Hensyn til dets Regnskab, at kræve, at Skifteextracten faaer en Paategning om, at det er paa de og de Arvelodder at Afdraget er steet. Det vil derfor være nødvendigt, at Børgen henvender sig til Skifteforvalteren, for at faae en ny Udskrift af Skifteprotocollen, og at Pengene indsendes til Overformynderiet med de Oplysninger, som Skifteprotocollen indeholder. Men naar dette nu er saa, og Ingen vil vel nægte, at dette vil være den nødvendige Fremgangsmaade, saa forekommer det mig at være ganske simpelt, at man bestemmer, at Pengene indbetales til Skifteforvalteren, som derefter med al fornøden Bessed og Oplysning indsender dem til Overformynderiet. Pengene kunne jo ikke directe indsendes til Overformynderiet uden Skifterettens Mellemkomst, og Forretningsgangen vil derfor være simpel paa den Maade, jeg har tilladt mig at foreslaae, og derhos ogsaa beqvem for Børgen, da der naturligviis blandt Børgerne maa findes et ikke ringe Antal, hvem saadanne Expeditioner ikke ville falde saa særdeles let. — Dernæst har jeg foreslaaet en tredie Forantring. Retten for den efterlevende Egtfælle til paa den her angivne Maade at blive siddende inde med de udlagte Arvelodder er betinget af, at den Efterlevende er vederhæftig og paalidelig, og til den givne Tid ikke kan give nogen anden Sikkerhed, hvortil kommer, forsaavidt det er Stedbørn, at det skjønnes, at disse ere bedre tjente med, at det bliver ved dette Arrangement, istedetfor at tvinge den Efterlevende til, for at skaffe Arvelodderne tilveie, at realisere Boet. Der bliver da af Bedkommende, hvem det nu er — nu er det Børgen og Overformynderiet, men herefter skulde det være Børgen —, at føre Tilsyn med, at den Efterlevendes Forhold fremdeles vedbliver at være et saadant, at Retten til paa denne Maade at blive siddende inde med Arvelodderne kan bevares. Hvis det derfor skjønnes, at den efterlevende Egtfælle forvanser Boet, ophører at være vederhæftig og paalidelig, og der er Rimelighed for, at man ved fremdeles at lade det gaae paa denne Maade risikerer, at Nogen af de Umvndige mister den udlagte Arv, saa skal der stribes ind, saa mister den Efterlevende Retten til paa